

Sygn. akt I ACz 91/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Joanna Kurpierz

Sędziowie: SA Anna Bohdziewicz (spr.)

SO (del.) Ewa Solecka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2016 roku w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie przewodniczącej w Sądzie Okręgowym w Katowicach z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. I Nc 280/15

postanawia:

1) oddalić zażalenie,

2) oddalić wnioszek powoda o zwrot opłaty od zażalenia.

SSA Anna Bohdziewicz SSA Joanna Kurpierz SSO Ewa Solecka

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem przewodnicząca w Sądzie Okręgowym, z powołaniem na art. 130(2) § 1 k.p.c., zwróciła pozew w sprawie, argumentując że powód wystąpił w postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 80.157,12 zł, uiszczając opłatę od pozwu w kwocie 1.000,- zł. Zdaniem przewodniczącej, w takiej sprawie pobiera się jednak całą opłatę, która wynosi 4.008,- zł.

W zażaleniu na wyżej opisane zarządzenie powód wniósł o jego uchylenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, a także zwrot opłaty sądowej od tego środka odwoławczego stosownie do art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, dalej: u.k.s.c.). Zwrócił uwagę, że od dnia 27 listopada 2015 r. obowiązuje art. 13 ust. 1a u.k.s.c., stanowiący, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, ale nie więcej niż 1.000,- zł. Przepis ten wprowadza rozróżnienie spraw w oparciu o kryterium przedmiotowe, a nie podmiotowe, toteż nie ma znaczenia, że w niniejszej sprawie strona powodowa nie jest bankiem, natomiast dochodzi roszczenia wynikającego z umowy

kredytu restrukturyzacyjnego zawartego z (...) S.A. (obecnie (...) S.A.), więc była obowiązana uiścić opłatę nie wyższą niż 1.000,- zł. Zdaniem skarżącego brak było więc podstaw do zwrotu pozwu, a żądanie zwrotu uiszczonej opłaty od zażalenia motywował wydaniem zaskarżonego zarządzenia z oczywistym naruszeniem prawa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący nie bez racji podnosi, że dochodzona pozwem należność związana jest z zawartą przez pozwaną z (...) umową kredytu restrukturyzacyjnego nr (...), z której wynikającą całość praw i obowiązków powód miał nabyć od banku w drodze umowy cesji z dnia 26 kwietnia 2013 r. Zgodnie też z treścią art. 13 ust 1a u.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł (przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 1854). Nie można jednak przyjąć, że dochodzone w niniejszej sprawie przez powoda, który bankiem niewątpliwie nie jest, może być kwalifikowane jako wynikające z czynności bankowej w rozumieniu tego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 5 ust 1 i 2 pr.bank. czynnościami bankowymi są:

1) przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu oraz prowadzenie rachunków tych wkładów;

2) prowadzenie innych rachunków bankowych;

3) udzielanie kredytów;

4) udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie i potwierdzanie akredytyw;

5) emitowanie bankowych papierów wartościowych;

6) przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych;

7) wykonywanie innych czynności przewidzianych wyłącznie dla banku w odrębnych ustawach;

oraz następujące czynności, o ile są one wykonywane przez banki:

1) udzielanie pożyczek pieniężnych;

2) operacje czekowe i wekslowe oraz operacje, których przedmiotem są warranty;

3) świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego;

4) terminowe operacje finansowe;

5) nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych;

6) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych;

7) prowadzenie skupu i sprzedaży wartości dewizowych;

8) udzielanie i potwierdzanie poręczeń;

9) wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych;

10) pośrednictwo w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym.

Czynność bankowa, jaką w rozumieniu ust. 1 pkt 3 omawianego przepisu jest udzielenie kredytu, może być niewątpliwie uznana za źródło roszczenia banku, jednak na gruncie niniejszej sprawy sądowej roszczenie to wywodzi się już z umowy cesji z dnia 26 kwietnia 2013 r. Łatwo zaś zauważyć, że w świetle punktu 5 ustępu 2 wyżej cytowanego artykułu umowy cesji wierzytelności nie stanowią czynności bankowych, jeżeli nie są dokonywane przez bank, lecz podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych. Ze strony skarżącego taka umowa nie jest więc czynnością bankową i tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja wprowadzona przez art. 13 ust 1a u.k.s.c. Za taką interpretacją tego znowelizowanego przepisu przemawia też jego ratio legis, gdyż ustawa, która go wprowadziła, miała w głównej mierze na celu uchylene przepisów art. 96 – 98 pr.bank. dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Wcześniej banki miały dogodniejszą możliwość dochodzenia swych roszczeń poprzez wystawianie bankowych tytułów egzekucyjnych, a omawiana zmiana przepisów odsyła je już na drogę sądową. Powiązanie nowelizacji obu ustaw prowadzi do wniosku, że intencją ustawodawcy przy wprowadzeniu art. 13 ust 1a u.k.s.c., było złagodzenie jedynie ciężaru fiskalnego spoczywającego bezpośrednio na bankach, które wcześniej były w tym zakresie uprzywilejowane.

Powyższe wywody prowadzą do wniosku, że opłata w niniejszej sprawie winna jednak, jak to prawidłowo przyjęła przewodnicząca w Sądzie I instancji, wynosić 5% wartości przedmiotu sporu (art. 13 ust 1 u.k.s.c.). Skoro zaś fachowa pełnomocnik powoda uiściła jedynie - jak sama przyznaje - z tego tytułu tylko kwotę 1.000 zł, to zwrot pozwu na podstawie art. 130(2) § 1 k.p.c. należy uznać za prawidłowy. W związku z tym zażalenie powódki - jako bezzasadne - podlegało oddaleniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 1 sentencji w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c. W takiej sytuacji nie mógł też zostać uwzględniony wniosek powoda o zwrot opłaty od tego środka odwoławczego, skoro w świetle art. 79 ust. 1 pkt 1 lit e następuje to jedynie w przypadku jego uwzględnienia. Wniosek w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny zatem oddalił, o czym orzeczono jak w punkcie 2 sentencji.

SSA Anna Bohdziewicz SSA Joanna Kurpierz SSO Ewa Solecka